श्लुभावे द्विर्व्वचनम् किं कृत्वेत्याह प्रदिश्य कथयित्वा किं आरात्स मीपे सुतीक्ष्णनाम्नो मुनेः केतनं आश्रमम् तत्र वासमुपकल्पये ति तव किमर्थमत्रावस्थानमिति चेदाह ॥ ५ ॥

पुरइत्यादि। शरभङ्ग आरात् समीपे सुतीक्ष्णनाम्नोमुनेः के तनं आश्रमं प्रदिश्य तत्र वासं कल्पयेति कथयित्वा रामस्य पुरो ऽग्रतः ज्वलनेऽग्नौ वपुः शरीरं जुहवाञ्चकार हुतवान् पशाम्वा भीह्रीति पशाम् शित्वाद्रत्वे ह्वादीरेद्विः भ्वस्क्रन्वामः प्रक्षेपमात्र स्य धात्वर्थस्य विवक्षितत्वात् ज्वलनइत्यस्य होमलब्धत्वात् वैयर्थ्यं न वाच्यं ॥ ५ ॥ भ०

यूयं समैष्यथेत्यस्मिन्नासिष्महि वयं वने। दृष्टास्थ स्वस्ति वोयामः स्वपुण्यविजितां गतिं ॥ ६ ॥

यूयम्। अपि नाम यूयं समैष्यथ आगमिष्यथ आङ्पूर्व्व इण् आगमने वर्त्तते एत्येधत्यूट्स्विति वृद्धिः इत्यस्मात्कारणात् अस्मिन्वने वयमासिष्महि स्थिताः आसेर्लुङि रूपम् अस्मदोद्वयो श्चेति चकारस्यानुक्तसमुच्चयत्वादेकत्वे वहुवचनम् अस्मदागम ने किन्ते फलमिति चेदाह दृष्टास्थ अधुना दृष्टा भवथ अस्ते र्म्मध्यमपुरुषवहुवचने श्नसोरल्लोप इत्यकारलोपः। स्वस्ति कल्याणं वः युष्मभ्यम् नमःस्वस्तीत्यादिना चतुर्थी वहुवचनस्य वस्नसौ स्वपुण्येन विजितां लब्धां गतिञ्जन्म यामः व्रजामः राम रूपेण विष्णुरवतीर्णः तं दृष्ट्वा यास्याम इत्यत्र वयं स्थिता इति ॥ ६ ॥ ज०म०